

„A határok átlépéséhez bizalom kell!”

LÁSZLÓ-TAKÁCS KRISZTINA

Zemlényi Eszterrel egy belvárosi kávézóban találkoztunk. Egy kottát tanulmányozott, amikor odaléptem hozzá. Kiderült, hogy nem a várakozás unalmas percei miatt vetette bele magát a hangjegyek tengerébe, hanem mert mindig van mire készülnie. Naptára tele van a következő hónapok fellépéseivel, képzéseivel, tanítványjaival. Ez az a három pillér, amelyen az alig harminc éves fehérvári operaénekesnő áll – az eredményei, sikerei alapján egyre stabilabban. Leginkább arra voltam kíváncsi, hogy mi az, ami számára az egyensúlyt jelenti.

Az előző évek nyarai a kurzusokról szóltak, a fellépések mellett az önképzésről. Idén is tervben van néhány hasonló program, de úgy alakítottam, hogy legyen egy kis időm pihenni is. A következő hónapok elég szorosak lesznek. Előtte áll több koncert és verseny, illetve Bach 51-es kantátáját énekelem a Zemplén Fesztven, ami szintén szép feladat.

Végeztél már a Zeneakadémián?

Többször is! A mi évfolyamunk volt az utolsó, akiket még engedtek főiskolai szakra felvenni, itt végeztem magánénektanár és ének-kamaraművész szakon. Ezt folytattam egy két éves mesterképzéssel ugyanitt: Halmai Katalinnal végeztem oratórium-dal szakon, és most fejezem be az újabb tanári diplomámat, amellyel már konzervatóriumban is taníthatok.

Mennyire volt tudatos a pályaválasztásod?

Nem nevezném tudatosnak, inkább döntések útján jutottam erre az

Zemlényi Eszter operaénekesnő

a határainon túllépni. A határok feszegetéséhez viszont már inkább önbizalom kell. Bízni abban, hogy képes leszek rá.

Miben bízol, kiben bízol?

A bizalom felém a tanáraim részéről mindig nagyobb volt, mint amennyire én bíztam saját

meg a vágyam. Teljes gőzzel készültem a szerepre, amiről tudni kell, hogy az egyik legnehezebb szoprán szóló Haydn-tól. Érdekes lenne újra elénekelni, meglátni, hogy hét év távlatából most hogyan adnám elő azt a szoprán szólót. Ma már sajnos kevesebbet vagyok Fehérváron. Sokat énekelek külföldön, illetve Magyarország vezető együtteseivel fogok koncertezni a következő évadokban.

Tanítani hivatás, operát előadni művészet.

Én nem választom szét a kettőt: a tanítás is művészet. Nagyon szeretek tanítani, nem akarom abbahagyni, szeretném, ha mindig maradna időm erre is, hiszen amellett, hogy lehetőség arra, hogy motiváljak, tudást adjak át, önismeretet is ad, tükröt, amelybe előadóként belenézve építkezhetek. Színpadra állni egy másik fajta művészet.

Mit szeretsz a tanításban?

Fantasztikus embereket sodor elé az élet, és nagyon örülök, hogy velük dolgozhatok. Vannak nálam fiatalabb, de idősebb tanítványaim is, akiktől magam is rengeteget tanulok. Számomra a tanítás adja az egyensúlyt. Amikor előadóként énekelek, készülök egy koncertre vagy fellépek a színpadra, az rólam szól. Félő, hogy ez a központi szerep átforgalmazza az embert: énközpontúvá teszi a jellemét, a személyiségét. Én ezt szeretném elkerülni.

Nagy a kísértés?

Kisértéstől függetlenül kell erre vigyázni. Nem az a fontos, hogy mennyire vonzó a rivaldafény, hanem hogy meg se adjam a lehetőségét annak, hogy elszálljak. Nekem ebben a tanítás segít, de úgy gondolom, mindenki megtalálja az életében azokat

A Zemlényi család

útra. Talán az első diplomám utáni évben, 2011-ben döntöttem úgy, hogy az ének nemcsak a tanítás szintjén, hanem előadóként is a hivatásom lesz.

Speciális, ugyanakkor a világ legtermészetesebb helyzetében vagy, hiszen a hangod a hangszered. Mit kell ahhoz, hogy az ember ki tudja bontakoztatni a tehetségét?

Az önismeret nagyon fontos, de csupán azért, mert ezáltal ismerhetek rá arra, hogy képes vagyok

magamban. A biztatásaikból merítettem erőt, hogy folyamatosan továbblépjek. Fontos állomása volt ennek az első koncertem, amit itt, Fehérváron adtam az Alba Regia Szimfonikus Zenekarral, hét éve. Egészen nagy meglepetésként ért a felkérés! Előtte mindig úgy gondolkodtam, hogy „Istenem, csak egyszer énekelhesek szimfonikus zenekarral!” Reménykedtem benne, hogy ez valaha létrejön, és éppen itt, a szülővárosomban valósult

Pünkösdi virágálm több mint húsz éve

a pontokat, amelyek egyensúlyt teremtenek számára.

Június közepén állsz színpadra az Armel Operaverseny döntőjében.

Nemrég elhoztad az egyik legrangosabb nemzetközi megmérettetés, a Klaudia Taev Nemzetközi Énekverseny harmadik helyezését. Ezt megelőző tavaly megnyerted a Petrovics Emil Énekversenyt, és különdíjas lettél a Nemzetközi Simándy József Énekversenyen. Fontos tapasztalatok, sikerek voltak ezek számodra?

Csodálatos dolog ilyen versenyeken részt venni, jó eredményeket elérni. Az ézsztországi verseny, amely a Baltikum legrangosabb énekversenye, öt fordulóból állt. Több száz jelentkező közül végül hatan maradtunk a döntőben, mégsem éreztem egy percre sem a rivalizálást. A versenytársak drukkoltak egymásnak, más megmérettetésről már ismerték egymást, és nagyon könnyen befogadtak a társaságukba. Mind emberileg, mind szakmailag nagyon sokat jelentett ez számomra. Jó kapcsolatokat lehetett építeni, amelyeket remélem, tudok majd hasznosítani a jövőben. És megtapasztalhattam egy olyan nemzetközi verseny mezőnyét, amilyenre mindig is vágytam.

Egy ilyen felívelőben lévő pályán elvárás, hogy az énekes versenyeken tegye mérlegre a tudását?

Egyáltalán nem. Az ismertséghez, a sikerhez több út vezet. Van, aki az egyre magasabb színvonalú iskolákat választja, van, aki a számomra is nagyon vonzó operastúdióban találja meg a fejlődés útját. Nekem fontos, hogy utazhassak, hogy ne legyek lekötte egyetlen helyre. A versenyzés az én egyik utam, ebben látom a lehetőséget arra, hogy esetleg egy külföldi menedzseriroda felfigyeljen rám. Azokban a lehetőségekben hiszek, amiket a versenyek által fogok tudni kamatoztatni.

Doppingol a versenyhelyzet? Mennyire vagy stresszes egy-egy megmérettetés előtt?

A színpadra lépést jól bírom, inkább az előtte lévő készülődés időszakában adom ki a feszültséget. Melyik ruhát vegyem fel, hogyan legyen a hajam – ilyen apróságok vannak, de azt hiszem, valamin kell izgulni! Ha nem is bevallottan, de mindenképpen a színpadra lépés az, ami a stresszt okozza, csak nálam nem ott jön ki a feszültség, és ez szerencse.

A színpadra lépéshez is kell a bizalom. Mielőtt felmegyek a színpadra, mindig azt kérem a mennyei Atyától, hogy ne többet, csak pont azt tudjam teljesíteni, amire képes vagyok. Az, hogy ezt megadja nekem napról napra, az ő gondviselése, az ő döntése. Én mindent megteszek érte, és próbálom ezt nem erővel tenni.

Mennyire számít a tehetség és a képzettség mellett a külső?

Egészen kicsi koromtól azt tanultam, hogy nem szabad a külső alapján senkit megítélni – ezt tartom helyesnek. Viszont be kell látni, hogy a mi szakmánk az esztétikumra is épül. A szép megjelenés, a jó tartás, a kellemes bevonulás, az energikus hozzáállás mind hozzátesz az előadáshoz. És fontos, hogy beleadjuk önmagunkat, ettől lesz egy darab egyéni, ettől lesz hiteles. Az összhang és az összkép a fontos, és ebben benne van a külső is. A közönség is azt szere-

Egy nemzetközi énekversenyen, de még nem a színpadon

ti, ha van valakinek stílusa. Ez nem lesz feltétlenül mindenki számára szerethető, de azt is el kell fogadni. Én azért még törekszem arra, hogy olyat tudjak adni, ami karakteres, de a legtöbbekhez közel áll.

Van-e számodra etalon az énekesek között?

Vannak olyan művészek, akiknek az előadásaért rajongok. Ilyen Barbara Bonney, Kiri Te Kanawa, de nagyon szeretem Renée Fleminget is. Szerencsés vagyok, mert két olyan tanárom is volt, akik példaképként állnak előttem: Halmi Katalin, akinél az egyetlen tanultam valamint Kertesi Ingrid, a jelenlegi tanárom. Ingrid hangja már gye-

rekkoromban elvárásolt: a Walt Disney-féle Csipkerózsika magyar szinkronjában ő énekelte Csipkerózsika dalát, mikor versenyt énekel a madarakkal. Egészen kicsi voltam, amikor ezt hallgattam. Emlékszem rá, hogy rongyosra járatam a szalagot, és kívülről fújtam a dalt. *Fehérvári lány vagy, ideszülettél a Zsolt utcába. Édesanyád Zemlényi Katica, a Zsolt utcai plébánia kántora és a Vox Mirabilis kórus vezetője. Édesapád, Zemlényi János pedig lelkipásztori munkatárs és a kórus háttér-országa. Mit hoztál ebből a családból? Két testvéredet és a szüleid társadalmi, kulturális tevékenységét ismerve talán ambíciót...*

Nem hiszem, hogy ambíció nélkül érdemes bármit csinálni. Azt tanultuk otthon, hogy amit elkezdtem, azt vigyem véghez. Amit a szüleim akartak, azt teljes erőbedobással tették, és nemcsak maguk miatt, hanem a közönség és a munka iránti tiszteletből is. Ezt látom a testvéreimen is: becsülik a saját munkájukat, hivatásukat, és én is erre törekszem. Soha nem az eredmény volt a cél, nem versenyztettek minket otthon, eredmények nélkül is ugyanígy dolgoznánk, törekednénk a jobbra. Az, hogy ennek a munkának látszik az eredménye, külön áldás.

„Ne többet, csak pont azt tudjam teljesíteni, amire képes vagyok”